

mihael

KAPELNIJA SV. MIHAELA ARKANDELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

PETA KORIZMENA NEDJELJA

**AKO PŠENIČNO ZRNO,
PAVŠI NA ZEMLJU, UMRE,
DONOSI OBILAT ROD**

OŽUJAK

PETA KORIZMENA NEDJELJA

Ned. 17. (Gluga);

Pon. 18. Ćiril Jeruzalemski; Cvjetan; Narcis

Uto. 19. JOSIP zaručnik BDM; Josipa

Sri. 20. Niceta; Dionizije; Vladislav; Sonja

Čet. 21. Serapion; Vesna; Kasijan; Vlasta

Pet. 22. Oktavijan; Jaroslav; Lea

Sub. 23. Oton; Pelagije; Dražen; Rebeka

MEDITACIJA
Čuvajmo se!

3

SLUŽBA RIJEČI

ČITANJA

Ako pšenično zrno, pavši na zemlju,
umre, donosi obilat rod

4

HOMILIJA

Poučak zrna bačena na zemlju

8

KATEHEZA

Biti zrno

10

SLUŽBA RIJEČI

ČITANJA

Josip učini
kako mu naredi anđeo Gospodnji.

12

HOMILIJA

Čuvar i zaštitnik

16

KATEHEZA

Marija u Josipovu životu

18

Sveti Josip zaštitnik i
zagovornik hrvatskoga naroda

20

Mali vjeronaučni leksikon

22

Potpuni oprost u korizmi

23

NAŠI POKOJNI

24

Naslovnica

Slika preuzet s: <https://katolika.org>

mihael

5/2024.

Listić Policijske kapelanie sv. Mihaela Arkanđela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVIII. (2024.), broj 5(595); peta korizmena nedjelja, 17. ožujka 2024.

Kontakt:

vlč. Željko Rakošec, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr

Vinko Bakula, pomoćnik kapelana, tel.: 22 715, 82 805, e-mail: ybakula@mup.hr

mihael

2

Čuvajmo se!

Događaj iz današnjeg evanđelja u kronologiji Ivanova evanđelja prethodi posljednjoj večeri. Dakle, Isus je već ušao u Jeruzalem i zna da se bliži čas njegove muke. Osjeća se dramatičnost trenutka. Onomu koji je i pravi čovjek duša je potresena (usp. Iv 12,27) pred nadolazećim događajima. Ipak - svjestan vlastitoga poslanja - Isus odolijeva napasti da traži izbavljenje. Ovdje primjećujemo koliko je važno znati zbog čega i radi čega nešto činimo kako bismo mogli ustrajati.

Prijedimo sada na retke koji čine središnji dio današnjeg evanđelja, naime, na govor o pšeničnome zrnu koje treba umrijeti kako bi donijelo rod. Zrno ima samo jednu krajnju mogućnost: postati klas pšenice. Ili to - ili ne biti, to jest ostati sâmo. Naš se zemaljski život može produžiti u život vječni. Prema tome, mrziti život na ovome svijetu znači biti svjestan da on kao takav nije krajnja vrijednost. Ako to vjerujemo i znamo, moći ćemo živjeti (za) vječnost. Mrziti život na ovome svijetu znači nastojati živjeti po logici evanđelja, obraćati se, mijenjati način mišljenja (metanoia) i djelovanja.

Međutim, čini mi se da nam naša zaboravljivost otežava naslijedovanje stopa Isusa Krista. Stoga bi naš korizmeni hod prije svega trebao pripomoći dubljemu ulaženju u otajstvo Isusa Krista. To bi na prvome mjestu značilo iz susreta s Božjom riječju razumijevati njegovu želju da nas uvede u vječno zajedništvo sa sobom. Ona je tolika da šalje svoga Sina kako bi dovršio djelo spasenja. Ako se na ovakav način prisjećamo Božje brige i ljubavi za nas, moći ćemo odolijevati kušnjama i napastima. No to ne znači da će nam put biti lagan. Ali imamo primjer.

Isus je sâm prošao put pšeničnoga zrna u otajstvu svoje muke, smrti i uskrsnuća i daje nam se kao kruh na euharistijskom stolu. Želimo li svoj život sačuvati za vječnost, valja nam se ne štedjeti nego razdavati. Neka nas blagovanje njegova tijela ojača da i naši životi mognu postati životi za druge, da mognemo - lomeći se poput kruha - ustrajati u teškim trenutcima koje nam naši svagdani donose. Čuvajmo se - za vječnost.

Prvo čitanje: 2Ljet 36, 14-16.19-23

Sklopiteći novi savez i grijeha se više neću spominjati.

Čitanje Knjige proroka Jeremije

Evo dolaze dani - govori Gospodin -
kad će s domom Izraelovim

i s domom Judinim
sklopiti novi savez.

Ne savez kakav sam sklopio

s ocima njihovim
u dan kad ih uzeх za ruku
da ih izvedem iz zemlje egipatske,
savez što ga oni razvrgoše
premda sam ja gospodar njihov
- govori Gospodin.

Nego, ovo je savez što će ga sklopiti
s domom Izraelovim poslije onih dana -
govori Gospodin:

Zakon će svoj staviti u dušu njihovu
i upisati ga u njihovo srce.

I bit će Bog njihov,
a oni narod moј.

I neće više učiti drug druga

ni brat brata govoreći:
'Spoznajte Gospodina!'
jer svi će me poznavati,
i malo i veliko
- govori Gospodin -
jer će oprostiti bezakonje njihovo
i grijeha se njihovih
neću više spominjati.«

Riječ Gospodnja.

Dok su u starom Savezu Izraelci trebali obdržavati Zakon što ga je Mojsije zapisao na kamenim pločama, Zakon Novoga saveza ne će biti zapisan ljudskom rukom, nego rukom Božjom, on će ga sâm upisati.

Ono što Isus želi reći jest da vjerniku, njegovu sljedbeniku, nije na prvom mjestu ugoda ovoga života, nisu mu na prvom mjestu problemi svijeta, nego prvočinu važnost ima život vječni. To znači da su kršćanske vrijednosti drugačije od onih svjetskih, a život prema tim kršćanskim vrijednostima uvodi u život vječni.

Bog je već jednom zapisivao riječi Saveza, no one su bile uklesane u kamene ploče »prstom Božjim«. Izraelci su mu se istoga časa iznevjerili. Zakon Novoga saveza ponovno će biti zapisan »prstom Božjim«, ali ovaj put ne na kamene ploče, nego on će ga »staviti u dušu njihovu i upisati ga u njihovo srce«. Valja znati da u semitskom mentalitetu duša i srce predstavljaju čitavoga čovjeka te će Zakon Novoga saveza biti upisan u čovjekovo biće. Srž Novoga saveza bit će nerazdvojnost Boga i naroda. On će biti »Bog njihov, a oni narod« njegov. U tome prorok Jeremija dosljedno prati nauk Ponovljenoga zakona koji, nakon opisa predavanja Deset zapovijedi, progovara Izraelcima: »Ti si narod posvećen Gospodinu Bogu svome; tebe je Gospodin Bog tvoj izabrao da među svim narodima koji su na zemlji budeš njegov predragi vlastiti narod.« Narod je pozvan da te Božje riječi utisne »u svoje srce i svoju dušu«, a Bog im zauzvrat jamči zaštitu od neprijatelja i sigurnost. Ovdje sâm Bog utiskuje Zakon u srce i dušu ljudi, poput milosnoga dara koji se očituje, ne više zaštitom od ljudskih neprijatelja, nego oprštanjem bezakonja i grijeha. Bog se toga više ne će ni spominjati.

Otpjevni psalam: Ps 51, 3-4.12-15

Čisto srce stvori mi, Bože!

Smiluj mi se, Bože, po milosrđu svome,
po velikom smilovanju izbriši moje bezakonje!
Operi me svega od moje krivice,
od grijeha me mojeg očisti!

*****

Čisto srce stvori mi, Bože,
i duh postojan obnovi u meni!
Ne odbaci me od lica svojega
i svoga svetog duha ne uzmi od mene!

*****

Vrati mi radost svoga spasenja
i učvrsti me duhom spremnim!
Učit ću bezakonike tvojim stazama,
i grešnici tebi će se obraćati.

*****

U sedištu odabranih redaka ovoga poznatog pokorničkog psalma stoji molitva „Čisto srce stvori mi, Bože“. Pri tome se na izvornom hebrejskom jeziku za riječ 'stvoriti' upotrebljava glagol 'bara'. Bitna karakteristika toga glagola u čitavoj Bibliji jest da je njegov subjekt uvijek i jedino Bog.

Samo Bog može stvarati, pa tako može stvoriti i novo srce.

U tom smislu, svjestan svoga grijeha, David od Boga moli ono najviše. Stvaranje novog srca zapravo je stvaranje novoga života koje se događa opraštanjem.

Nakon iskustva grijeha, David je osjetio da su mu „kosti satrvene“, ali u njegovom pokorničkom psalmu ipak prevladavaju riječi radosti koje su utemeljene na vjeri u Božje veliko milosrđe.

Komentar pripjevnoga psalma: Služba riječi 267/12

Drugo čitanje: Heb 5, 7-9

Naviknu slušati, te posta začetnik vječnoga spasenja.

Čitanje Poslanice Hebrejima

Braćo:

Krist je u dane svoga zemaljskog života sa silnim vapajem i suzama prikazivao molitve i prošnje Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti. I bī uslišan zbog svoje predanosti: premda je Sin, iz onoga što prepati naviknu slušati i, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju začetnik vječnoga spasenja.

Riječ Gospodnja

Poslanica Hebrejima predstavlja Krista kao Velikoga svećenika »po redu Melkisedekovu«, čime se dokida staro, levitsko svećeništvo, vezano uz Arona i Zakon. Čitav odlomak stavlja naglasak na Kristovu ljudskost te ga se prikazuje u danima njegova »zemaljskoga života«, što je prijevod grčkoga izričaja sarkos, to jest »u dane svoga tijela«. Time je osobito podvučena njegova fizička slabost u kojoj se obraća »Onomu koji ga je mogao spasiti od smrti«, a obraća mu se molitvama popraćenima »silnim vapajem i suzama«. Krist je svojom slabošću jednak čovjeku, kako tijelom tako i izričajima svoje emocionalnosti. Čak je i sadržaj molitve toga Velikoga svećenika duboko ljudski: on želi biti spašen od smrti. Otac uslišava njegovu molitvu, ne tako da ga poštedi ljudske smrti, nego tako da ga kroz nju provede i dovede do uskrsnuća. Isus je istrgnut iz njezine vlasti, a smrt je preobražena u novi život i proslavu. Uslišan je zbog svoje »predanosti«. Grčka riječ eulabeia označava i bogogojaznost, duboko štovanje, poniznost i podložnost Bogu. Nije, dakle, riječ samo o nekom verbalnom izričaju, nego o dubokom stavu osobe, točno onako kako je se iščitava iz Isusove smrtne borbe u Getsemaniju, gdje se on u potpunosti predaje volji Otčevoj.

Evanđelje: Iv 12, 20-33

Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, umre, donosi obilat rod

Čitanje svetog Evanđelja po Ivanu

U ono vrijeme:

Među onima koji su se došli klanjati na blagdan bijahu i neki Grci. Oni pristupe Filipu iz Betsaide galilejske pa ga zamole:

- *Gospodine, htjeli bismo vidjeti Isusa.*

Filip ode i kaže to Andriji pa Andrija i Filip odu i kažu Isusu. Isus im odgovori:

- *Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji. Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod. Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni. Ako mi tko hoće služiti, neka ide za mnom. I gdje sam ja, ondje će biti i moj služitelj. Ako mi tko hoće služiti, počastit će ga moj Otac.*

Duša mi je sada potresena i što da kažem? Oče, izbavi me iz ovoga časa? No, zato dođoh u ovaj čas! Oče, proslavi ime svoje!

Uto dođe glas s neba:

- *Proslavio sam i opet ću proslaviti!*

Mnoštvo koje je ondje stajalo i slušalo govoraše:

- *Zagrmjelo je!*

Drugi govorahu:

- *Anđeo mu je zborio.*

Isus na to reče:

- *Ovaj glas nije bio poradi mene, nego poradi vas. Sada je sud ovomu svijetu, sada će knez ovoga svijeta biti izbačen. A ja kad budem uzdignut sa zemlje, sve ću privući k sebi.*

To reče da označi kakvom će smrću umrijeti.

Riječ Gospodnja

Uobičajeno je bilo da se o velikim hodočasničkim blagdanima putuje u Jeruzalem, a Židovima su se često pridruživali i ljudi iz drugih naroda koji su pristupali vjeri u jednoga Boga. Oni se obraćaju Filipu, koji je vjerojatno i sam bio grčke kulture, iako Židov, jer je nosio grčko ime. Kad uspiju doci do Isusa, on im predstavlja svoje poslanje. Ključne su pritom njegove prve riječi: »Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji.« One odmah upućuju na početak Ivanova evanđelja, gdje Isus u Kani Galilejskoj na upit svoje majke odgovara: »Ženo, što ja imam s tobom? Još nije došao moj čas!« Evo sada toga časa. Ako onda još nije bilo vrijeme za velika čuda i znakove, evo sada časa da se to ostvari. Usto, ono što je na svadbi u Kani Isus ostvario u slici, sada će se to ostvariti u punini. Kao što je umjesto vode u kamenim posudama bilo »dobro vino«, kao što iz mrtvoga pšeničnoga zrna nastaje »obilan rod«, tako i iz napuštanja vlastitoga života nastaje život. Upravo stoga Ivanov Isus može reći da se kroz muku i smrt »proslavlja Sin Čovječji«, a njegovi slušatelji, kako učenici iz židovstva tako i novopridošli Grci, pozvani su slijediti Isusov primjer: »Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A tko mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.« Valja imati na umu da je to izrečeno semitskim stilom pa nije riječ doslovno o mržnji života. Ono što Isus ovdje želi reći jest da vjerniku, njegovu sljedbeniku, nije na prvom mjestu ugoda ovoga života, nisu mu na prvom mjestu problemi svijeta, nego prvočinu važnost ima život vječni. To znači da su kršćanske vrijednosti drugačije od onih svjetskih, a život

Komentar čitanja: Darko Tepert , <https://www.glas-koncila.hr>

Poučak zrna bačena na zemlju

Korizma može postati novi poticaj za potrošnju a da nije riječ o kupnji

Oko Isusa se okupljaju ljudi koji ga žele upoznati. Pitaju se o tom čovjeku jer su čuli da se uz njega veže mnogo lijepih događaja. Spasitelj je spreman približiti se svima koji ga traže, zato će u evanđelju odgovoriti: »Ako pšenično zrno, pavši na zemlju ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat plod. Stoga, Oče, proslavi ime svoje!« Mnoštvo nije ostalo ravnodušno na Isusove riječi. Osjećaju da će se nešto dogoditi, štoviše, da se Isusov život počinje nekako brzo ostvarivati kroz nepoznate božanske naume.

Isus je spomenuo pšenično zrno koje je bačeno na zemlju. Mnoštvo sluša o zrnu bačenom na zemlju. Zašto je Isus spomenuo zrno? Zašto ga baca na zemlju? Zašto ga ne pohranjuje? Sve su to pitanja koja razni ljudi koji su se došli pomoliti i susresti Isusa odjednom počinju vrtjeti po glavi. Isus nastavlja govor o zrnu koje će na kraju pasti na zemlju. To zrno se ne čuva, ne pohranjuje, ne sprema u velike jutene vreće, nego se baca na zemlju da umre. Spasitelj je spomenuo smrt, a mogao ju je zaobići. Mogao je reći: »Na zemlji će zrno donijeti obilat rod, isklijat će, narasti i procvasti u klas. Na kraju će urodit nizom zrnja.« Bilo mu je važno spomenuti smrt. Iako će zrno isklijati, ono će nestati, ono će donijeti samo hranjive sastojke za novu biljku, slabu zelenkastu mladicu kojoj će upravo to pogonsko gorivo pomoći da uzraste i doneše plod. Ali zato će se zrno, to pogonsko gorivo, neizbjegno potrošiti, umrijeti.

Zrno je Isus, on je bačen na zemlju. Otac ga je poslao na svijet da se potpuno u tom svijetu potroši. Uskoro će Isus umrijeti. Ljudi će ga razapeti, među njima su i ljudi koji se danas nalaze s njim dok pri povijeda prispodobu o zrnu. Ne će izbjegći govor o smrti jer će upravo nakon smrti stvarnost početi drugačije klijati. Stvarnost će po uskrsnuci postati veličanstvena. Njegov će se Otac proslaviti, a sam Isus zablistati slavom preobraženoga uskrsnuloga tijela. On tada ne će ostati sam, njegov život koji je poput zrna predan za druge okupit će mnoge: učenici će se sastati u kući na molitvu, kršćanima će se kasnije nazvati. Od jednoga malenoga zrna, zrna Sina Božjega, nastat će zajednica njegova uskrsnuloga Tijela, kršćanska Crkva.

Nije samo Isus bačen na zemlju. Njegovo je zrno umrlo pa urodilo plodom kršćana. A ni ta zrnja kršćana ne će se pohraniti u jutene vreće. Svako novo zrno također pada na zemlju. Hoće li donijeti rod? Hoće li biti spremno umrijeti, hoće li kršćanin postati pogonsko gorivo za druge? Povratka nema. Svaki je kršćanin poput Isusa bačen na zemlju i neka ne poželi

ostati sam. Neka ne poželi biti pohranjen, nego neka se poput zrna potroši da isklijia novim dobrim djelima, novim zrnima.

O proslavi umrloga zrna, Isusa Krista, govori Ivan Zlatousti: »Kaže Isus: ‘Duša mi je potresena. Izbavi me od ovog časa? Ne! Proslavi ime svoje.’ To znači vodi me od sada do križa. Uvelike pokazuje svoju čovječnost i narav koja nije voljna umrijeti, ali je prilijepljena za sadašnji život, a istovremeno nije bio izuzet od ljudskih osjećaja. Tim je riječima i nas naučio nešto. Ako ikada budemo u agoniji i strahu, čak i tada ne uzmičimo od onoga što je postavljeno ispred nas, nego recimo: ‘Proslavi ime svoje!’ Isus pokazuje da umire zbog istine koja nas poziva na djelovanje.«

Milosno vrijeme korizme može kršćanina ohrabriti u naumu da od danas postane zrno koje nalikuje na Isusa. Može se potrošiti za druge, može se u životu napraviti sreća za druge, ne za sebe, ne se pohranjivati, nego se darivati. Kad god čovjek napravi nešto dobro, ne pohranjuje se, nego postaje zrno pogonskoga goriva za druge: kada se usteže od jutarnjega sna da bi pripremio hranu za djecu, kada

predvečer ugasi televizor kako bi čuo što je njegova supruga doživjela na radnom mjestu, kada prestaje kupovati luksuzne stvari kako bi nabavio lijekove za svoje stare roditelje... Ti su trenutci u kojima se na kraju proslavlja Bog. A korizma može postati novi poticaj za potrošnju, ne misleći pri tome na materijalnu kupnju, nego na potrošnju vlastitoga života. Tako kršćanin umire za nova zrnja i ne će ostati sam, nego će donijeti obilan rod, donijet će mnoštvo novih vjernika zauzetih brigom za druge kao što je to Isus činio.

Oče, proslavi ime svoje i po našem životu! Ti si nam u svom Sinu prikazao darivanje do kraja, a sada ostani s nama da i mi nastavljamo činiti tako. Želimo se davati, a ne čuvati. Želimo donositi obilan rod koji će nastaviti proslavljati Tvoje ime koje ostaje prisutno u našim životima kroz sve vjeke vjekova. Amen.

Ivan Petrović, <https://www.glas-koncila.hr>

<https://www.linkedin.com>

Biti zrno

Mi ljudi volimo da nam se lijepo govori o budućnosti i o danima koji stoje pred nama. Zato barem krišom pogledamo horoskop gdje nam se uglavnom kaže da će – uz neke manje poteškoće – ipak biti sve uredu. To znaju i političari koji na osnovu obećanja o svijetloj budućnosti dobivaju glasove birača. Dolaze onda i novovjekici propovjednici i iscjelitelji koji obećavaju i zdravlje i sreću i unutarnji mir i još puno toga ukoliko se budemo služili određenim tehnikama. Međutim, stvari u životu nisu baš tako jednostavne. Čini nam se stoga da je vrlo suvremena sljedeća opomena iz Svetog pisma (2 Tim 4,3-4): Jer doći će vrijeme kad ljudi neće podnosići zdrava nauka nego će sebi po vlastitim požudama nagomilavati učitelje kako im godi ušima; od istine će uho odvraćati, a bajkama se priklanjati.

U današnjem Evanđelju, Isus nam pokazuje pravi put koji je daleko od bajki (Iv 12, 20-33).

Da se proslavi Sin Čovječji

Evo prve neobične izjave Isusove: „Došao je čas da se proslavi Sin Čovječji.“ Što sve ljudi u povijesti nisu činili i što danas ne čine da se proslave! Cezar je išao osvajati Galiju, Napoleon je stigao čak u Moskvu, športaši godinama treniraju... Za sve te ljude proslava znači neki uspjeh zbog kojega onda ubiru pohvale i ovacije... I tako onda dobiju medalje, nagrade, o njima pišu novine, od njih se traže autogrami, mladi imaju njihove postere u svojim sobama, oni budu počasni predsjednici nekih dobrotvornih društava...

A o kakvoj svojoj proslavi govori Isus? Znamo: Isus govori o svojoj smrti, točnije o svojoj smrti i uskrsnuću. I to je proslava. I to je Božji naum. I to je Božji način gledanja. Evo slike kako to Isus objašnjava.

Ako pšenično zrno ne umre...

Isus veli: „Zaista, zaista, kažem vam: ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo“. Ovo je stvarnost, ovo je zakon koji je Bog postavio na ovoj zemlji.

<https://www.colegiosantainescampestre.edu.co/>

Pšenično zrno treba ići u zemlju. Čovjek mora trpjeti. Čovjek mora umrijeti. I to je stvarnost. I zato su lažni proroci svi oni koji naučavaju mir, radost i sigurnost samo u ovome životu.

Ako li umre, donosi obilat rod

Naravno, Isus ide dalje: „Ako pšenično zrno, pavši na zemlju, ne umre, ostaje samo; ako li umre, donosi obilat rod.“ To je paradoks koji vidimo u ovom životu: zrno u zemlji kao da se počinje raspadati, kao da ga počinje obuzimati trulež, ali, gle, iz te prividne gnjiloće zameće se nova biljka, biljka koja donosi plod, plod višestruko brojniji od onog posijanog sjemena.

Upravo se to dogodilo Isusu. Ljudski govoreći bio je upravo satrt, odbačen, ismijan, ponižen, trnjem okrunjen, umro je kao posljednji zločinac... Puk mu je okrenuo leđa, a ni učenici nisu bili uz njega. Jedan ga je izdao, drugi zatajio, drugi se razbjježali – uz časnu iznimku Ivana. Međutim, Isus je uskrsnuo. Znamo, uskrsnuo je tako da više nikada ne umre. Uskrsnuo je tako da više nikad ne osjeti bol i patnju... Uskrsnuo je u svom – kako mi to velimo – proslavljenom tijelu. Uskrsnuli Isus pripada nebu, on ulazi u nebesku slavu.

Mi kao zrno

Naravno, i mi smo tu. Isus nam poručuje: „Tko ljubi svoj život, izgubit će ga. A kto mrzi svoj život na ovome svijetu, sačuvat će ga za život vječni.“ To je onaj Isusov govor o križu, o smrti, o ustrajnosti do konca. Isus nam ne daje isprazna obećanja. Naprotiv, on nam govoriti stvarnost kakva jest. To znači da je život ispunjen i nevoljama i patnjom i tjeskobama. To znači da čovjek treba „umirati sebi“, da treba prihvatičati kušnje koje život donosi. Međutim, kušnja, nevolja, patnja pa i smrt u pravom i prenesenom značenju nisu sami sebi svrhom. Smrt rađa životom, rađa uskrsnućem.

Tvrda je ovo riječ, ali jedina ispravna i jedina prava. Ne valja nam se zavaravati lažnim nadama. Čovjek i inače u životu, a i u duhovnom životu do pravih vrijednosti dolazi samo preko žrtve. Jer, mi kršćani kada trpimo, s Kristom trpimo i kada umiremo s Kristom umiremo, da bismo zajedno s njime mogli i uskrsnuti i biti proslavljeni. U toj nadi i u toj radosti iščekujemo blagdan Kristova uskrsnuća.

Zvonko Pažin, <https://www.vjeraidjela.com>

Prvo čitanje: 2Sam 7, 4-5a.12-14a.16

Gospodin Bog dat će mu prijestolje Davida, oca njegova

Čitanje Druge knjige o Samuelu

U one dane:

dođe Natanu ova Gospodnja riječ: »Idi,
reci mome sluzi Davidu: Ovako govori
Gospodin:

*'Kad se ispune tvoji dani
i ti počineš kod svojih otaca,
podići ću tvoga potomka nakon tebe,
koji će se roditi od tvoga tijela,
i utvrdit ću njegovo kraljevstvo.*

Ja ću njemu biti otac, a on meni sin.

*Tvoja će kuća i tvoje kraljevstvo
trajati dovijeka preda mnom,
tvoje će prijestolje
čvrsto stajati zasvagda.'«*

Riječ Gospodnja.

Odabrani reci današnjega prvog čitanja nalaze su u kontekstu namjere kralja Davida da sagradi hram za Kovčeg Božji koji se još nalazio pod šatorom. Odabrani odlomak donosi posljednji dio dijaloga između Boga i Davida koji se odvijao posredstvom proroka Natana, gdje se govor o podizanju hrama pretvorio u govor o podizanju Davidova potomka koji će Bogu sagraditi dom i čije će kraljevstvo trajati vječno.

Taj način izražavanja pridaje ovome tekstu mesijanski karakter, i upućuje čitatelja da konačnu poruku Natanova proroštva čita u tome svjetlu. Vječno kraljevstvo pred Bogom ne može ostvariti nijedan prolazni kralj koji će sjediti na Davidovu prijestolju, nego je to oznaka Mesije, Božjega Sina čije kraljevstvo nadilazi kategorije prostora i vremena.

To je kraljevstvo o kojem je propovijedao Isus Krist i u njemu se konačno ispunjavaju riječi koje je Bog preko proroka Natana uputio Davidu. On se rodio iz Davidove loze, a prema novozavjetnim rodoslovljima u Mt 1,1-16 i Lk 3,23-38 tu pripadnost osigurao mu je Josip, muž njegove majke Marije. No, kako David, kojemu je Bog pokazao izvanrednu naklonost, nije sagradio hram Bogu, nego je Bog podigao dom Davidu, tako se nekako dogodilo i s Josipom. Dok se sjedne strane ističe njegova uloga oca u Isusovu životu, isto se tako izričito navodi da on to nije bio u biološkom smislu te riječi. Nije Josip bio taj koji je podigao dom Bogu, nego je Bog podigao dom Josipu.

Otpjevni psalam: Ps 89, 2-5.27.29

Potomstvo će njegovo ostati dovijeka.

O ljubavi tvojoj, Gospodine, pjevat ću dovijeka,
od pokoljenja do pokoljenja
usta će moja obznanjivati tvoju vjernost.

Ti reče: »Zavijeke je sazdana ljubav moja! «
U nebu utemelji vjernost svoju.

*****

»Savez sklopih s izabranikom svojim,
zakleh se Davidu, sluzi svome:
Tvoje potomstvo održat ću dovijeka,
za sva koljena sazdat ću prijestolje tvoje.«

*****

»On će me zvati: 'Oče moj!
Bože moj i hridi spasa mojega.'
Njemu ću sačuvati dovijeka naklonost svoju
i Savez svoj vjeran.«

*****

Psalam 89 spada u dajtovske kraljevske psalme u kojem se pjeva o Božjoj ljubavi koja se manifestira u obećanju vječnog potomstva i neprolaznog kraljevstva. Pri tome se ističe kako je ta ljubav potpuni dar Božji. David je ničim nije zaslužio i ne može je ničim izgubiti. Premda se u psalmu govori kako će Bog kazniti nedjelo Davidovih potomaka ako se ne budu držali njegova Zakona, samu naklonost koju im je obećao svojim Savezom s Davidom neće nikada oduzeti. To je zato jer je vjernost Savezu utemeljena na nebu, to jest u samom Bogu, a nea čovjeka spada samo da ga zove svojim Ocem, Bogom i hridi spasenja.

Drugo čitanje: Rim 4, 13.16-18.22

U nadi protiv svake nade povjerova.

Čitanje Poslanice svetoga Pavla apostola Rimljanima

Braćo!

Obećanje da će biti baštinik svijeta nije Abrahamu ili njegovu potomstvu dano na temelju nekog zakona, nego na temelju pravednosti vjere. Zato – iz vjere da bude po milosti te obećanje zajamčeno svemu potomstvu, ne potomstvu samo po Zakonu, nego i po vjeri Abrahama, koji je otac svih nas – kao što je pisano: Ocem mnoštva naroda ja te postavljam – pred Onim komu povjerova, pred Bogom koji oživljuje mrtve i zove da bude ono što nije.

U nadi protiv svake nade povjerova Abraham da postane ocem naroda mnogih po onom što je rečeno: Toliko će biti tvoje potomstvo. Zato mu se i uračuna u pravednost.

Riječ Gospodnja

Budući da je u Mt 1,19 Josip, zaručnik Djevice Marije, nazvan pravednim današnje drugo čitanje stavlja nam pred oči lik velikog biblijskog pravednika Abrahama - praoca svih vjernika. Naime, prema Post 15,6 Abraham je povjerovao Bogu da će postati ocem mnogih naroda premda mu je žena Sara bila nerotkinja i Bog mu je to uračunao u pravednost.

U ovom čitanju ipak ne čitamo o tome događaju izravno iz Knjige Postanka nego iz Poslanice Rimljanima, u kojoj Pavao govori o Abrahamu koji je postao ocem mnogih naroda upravo na temelju svoje vjere. Ta vjera ovdje se namjerno povezuje s pravednošću koja je u ono vrijeme bila sinonim za vršenje Zakona. No, budući daje u biblijskoj kronologiji Abrahamova vjera starija od Zakona tako je i pravednost koja se povezuje s vjerom veća od one koja proizlazi iz vršenja Zakona. Prema tome u Abrahamovo potomstvo uključuju se svi koji Bogu pristupaju s vjerom. U kontekstu Poslanice Rimljanima ta argumentacija Pavlu je potrebna da bi pokazao kako kršćane koji dolaze iz poganstva za ostvarenje pravednosti pred Bogom ne obavezuje vršenje Mojsijeva zakona nego vjera u Isusa Krista. No, poruka današnjega čitanja više se koncentriira na sadržaj same Abrahamove pravednosti. Ona se sastojala u jednostavnoj i poslušnoj vjeri u Boga, koju je u svom životnom hodu na koncu pokazao i Josip, kada nije napustio svoju ženu Mariju jer je povjerovao da je ono »što je u njoj začeto, doista od Duha Svetoga« (Mt 1,20).

Evangelje: Mt 1, 16.18-21.24a

Josip učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Čitanje svetog Evangelja po Mateju

Jakovu se rodi Josip, muž Marije, od koje se rodio Isus koji se zove Krist.

A rođenje Isusa Krista zbilo se ovako. Njegova majka Marija, zaručena s Josipom, prije nego se sastadoše, nađe se trudna po Duhu Svetom. A Josip, muž njezin, pravedan, ne htjede je izvrgnuti sramoti, nego naumi da je potajice napusti. Dok je on to snovao, gle, anđeo mu se Gospodnji ukaza u snu i reče: »Josipe, sine Davidov, ne boj se uzeti k sebi Mariju, ženu svoju. Što je u njoj začeto, doista je od Duha Svetoga. Rodit će sina, a ti ćeš mu nadjenuti ime Isus jer će on spasiti narod svoj od grijeha njegovih.«

Kad se Josip probudi oda sna, učini kako mu naredi anđeo Gospodnji.

Riječ Gospodnja

Evangeleoski odlomak započinje zadnjim retkom Josipova rodoslovlja (Mt 1,1-16) u kojem se Isusovog poočima smješta u potomstvo Abrahamovo i Davidovo. Evangelistu je važno izdvojiti upravo ova dva lika, jer rodoslovje i počinje riječima: »Rodoslovje Isusa Krista, sina Davidova, sina Abrahamova« (Mt 1,1). Time je već od samog početka Isus predstavljen kao obećano potomstvo, a Josip je jasno stavljen među izravne baštinike obećanja danih Davidu i Abrahamu. Josipova završna odluka da »uzme k sebi svoju ženu« (1,24) ima pravnu snagu posinjenja u odnosu na Isusa. Time je Isus postao dionikom obećanja, ali i konačnim ispunjenjem svih Božjih obećanja danih praocima. Josip isprva nastoji potajice otpustiti Mariju, kako je ne bi izvrghuo sramoti (1,18). Zbog te nakane evangelist Josipu daje naslov »pravedan« (grč. dikaios; heb. cadik). U Starom zavjetu tako se nazivaju osobe koje žive prema zapovijedima Božjim i prema njegovom Zakonu, jer sam je Bog pravedan i njegovi su propisi pravedni (Pnz 4,8). Takav život pravednika neophodan je kako bi čovjek mogao biti baštinite obećanja (Pnz 16,20). Josip je prema Zakonu mogao Mariju javno otpustiti, no on je mimo Zakona pravedan. Stoga mu se anđeo ukazuje u snu i potiče da uzme Mariju za ženu, te mu navješta daje ono što je u njoj začeto »od Duha Svetoga« (Mt 1,20). Zadnje riječi govore o Josipovoj poslušnosti Bogu, o poslušnosti koja se protivi svim običajima i propisima (Mt 1,24). On je mogao tako činiti jer je bio pravedan i jer je imao povjerenja, vjere u Boga.

Čuvar i zaštitnik

Slavlje blagdana svetog Josipa za našu Domovinu Hrvatsku od posebne je važnosti. U Protokolu Hrvatskog Sabora na latinskom je jeziku zapisano: »Sveti Josip, Krista Spasitelja vjerni hranitelj, Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik, za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske u Državnom saboru godine 1687. od redova i staleža jednoglasno je odabran.« Tim proglasom Hrvatski je Državni sabor stavio pod zaštitu svetog Josipa cijelu našu domovinu.

Svetog Josipa Crkva od svojih početaka smatra svojim zaštitnikom, pa se i ovaj poseban čin stavljanja naše domovine pod njegovu zaštitu može smatrati činom isповijesti vjere hrvatskog naroda i još dublje povezanosti Crkve u Hrvata sa sveopćom vjerom Crkve. Već u svom nastupnom govoru papa Franjo naglasio je tu činjenicu i još jednom istaknuo koliko je važno da se čitava Crkva ponizno udruži u štovanju svetog Josipa svoga zaštitnika i zaštitnika cijelog svijeta.

Današnji evanđeoski odlomak pokazuje Josipa u njegovom zaštitničkom djelovanju. On, sa svojom suprugom Marijom traži Isusa i želi ga zaštititi od opasnosti da bude izgubljen. Traži Isusa najprije među rođinom i znancima, a zatim ga traži u

mnoštvu hodočasnika. Ta je potraga trajala čitava tri dana. Bijaše to vrlo neizvjesna potraga. Josip se nije smirio sve dok nije našao Isusa i opet ga stavio pod svoju zaštitu, u krugu svoje obitelji. U svom traženju ispitivao je ljudе, donosio važne odluke, bio otvoren znakovima i tragovima koji bi mu mogli pružiti ispravnu uputu u traženju Isusa. Zabrinutost s kojom je sveti Josip tražio Isusa vodila ga je od čovjeka do čovjeka čija je mišljenja cijenio i poštovao. S povjerenjem u Boga vraćao se prema Hramu i ondje je našao svoga i Božjeg Sina. Sveti Josip je našao Isusa u Hramu, mjestu gdje Bog prebiva, u domu Oca, u središtu Božje prisutnosti, u centru svijeta gdje sva stvarnost i sva stvorenenja imaju svoj početak, svoj izvor i svoj život.

Kao što je sveti Josip našao Isusa u Hramu, nakon dugotrajnog i mukotrpnog putovanja i nama se valja uvijek vraćati na početke svoje vjere, u središte u kojem stoji Božja Riječ, u Crkvu koja nas je vjekovima učila pravom putu, upućivala prema Kristu i njegovom evanđelju. Josipova briga, njegova zabrinutost i njegovo traženje, njegova potreba staviti Isusa pod svoju zaštitu i nama je primjer stava i načina života. Ono što vidimo u svetom Josipu, ono što u njegovom liku vidimo kao primjer za nas je danas poziv i zapovijed da i mi takvi budemo i da se i mi tako ponašamo. Naša je zadaća biti poput svetog Josipa. U današnjem svijetu i u današnjim

<https://narod.hr/>

okolnostima naš je zadatak brinuti za život i sigurnost ljudi oko nas, čuvati svoje obitelji, promicati dostojanstvo čovjeka i dostojanstvo okoliša u kojem živimo. Ono poslanje koje je Bog povjerio svetom Josipu, da bude čuvar i zaštitnik, danas Bog povjerava nama. Budimo i mi danas čuvari i zaštitnici. Štitimo i čuvajmo ljude, svijet, svoj okoliš i sva bića u njemu. Budimo čuvari Zemlje. Ponajprije zaštitnici i čuvari svoje domovine.

Onoga dana kad je Hrvatski državni sabor stavio našu domovinu pod zaštitu i brigu svetog Josipa, ostavljena je svima nama zadaća i obveza slijediti primjer našeg nebeskog zaštitnika. Ostavština je naših pradjedova čuvati svoj narod, brinuti za svoje obitelji, skrbiti za dobrobit svih članova svoga naroda i svih stanovnika naše domovine. Uz posvetu Hrvatske svetom Josipu ostavljena nam je na čuvanje baština vjere Bogu i briga oko rasta našega naroda u dobroti i plemenitosti. Poput svetog Josipa i mi smo dužni tražiti i ispitivati druge ljude, istraživati i provjeravati informacije, ozbiljno se uhvatiti u koštač s lažnim naputcima i zlonamjernim zavođenjima koja nas mogu odvesti daleko od nalaženja Istine. Naša je dužnost, kao čuvara i zaštitnika domovine, upotrijebiti sva znanja i umijeća koja su nam na

raspolaganju. Naša se briga pokazuje u iznalaženju najboljih načina da povjerenje nam blago domovine, zaštitimo i sačuvamo od uništenja, raseljavanja i ekonomskog propadanja. Naša je današnja zadaća, kao ljudi posvećenih svetom Josipu, zasukati rukave i skrbiti za hranu, posao i blagostanje. Naša je briga osigurati potomstvo i omogućiti svakovrsni napredak našeg naroda. Naša je briga očuvati našu zemlju čistom i okoliš života zdravim.

Briga svetog Josipa za naš narod i našu Domovinu nije prestala. Sveti Josip i danas štiti nas, cijeli naš narod, naše obitelji, našu djecu. Od dana kad su ga naši zastupnici proglašili zaštitnikom naše domovine on bdije nad cijelom našom zemljom, nad ljestvama i bogatstvima naših rijeka i jezera, našeg mora, naših plodnih ravnica, njiva i vinograda, naših šuma, naših brežuljaka i planina. Štitimo i čuvajmo danas lijepu našu domovinu, po primjeru svetog Josipa. Ljubimo i čuvajmo svoju domovinu, sve ljude i sva stvorenja u njoj svjesni da smo od Boga primili tu zadaću - biti čuvari i zaštitnici svoga Doma i svoga naroda. Kao i sveti Josip, ljubimo i štitimo sve što su nam naši preci ostavili, što nam je Bog povjerio i ostavio u baštinu.

Marija u Josipovu životu

Često se razmišlja o ulozi koju je imao sveti Josip u životu Isusa i Marije njegove majke, a malo kada o ulozi koju su imali Isus i Marija u Josipovu životu. Točnije, još se može pronaći pokoje razmišljanje o važnosti Isusovoj u njegovu životu, ali je doista rijetkost naići na tekst koji govori o tome što je Marija značila Josipu u životu. No ta je tema jednako važna i dobro je osvijetliti prije svega ulogu koju je ona imala u životu Josipa Pravednoga, Gospodinova poočima. Premda nema osobitih svetopisamskih mjesata koja bi mogla poslužiti kao izričito uporište, no ono što znamo o njihovu životu i djelovanju u povijesti spasenja dovoljno je da omogući svojevrsnu rekonstrukciju događaja.

Pomoć na putu pravednosti

Znamo da Evanđelja Josipa nazivaju mužem pravednim, zato što je i u vrlo teškim i složenim situacijama znao reagirati na način dostojan Boga. Pravedan je bio zato što je imao živi osjećaj za Božju prisutnost u svijetu i povijesti, te se nije

ogriješio ni o Božji zakon, ali isto tako ni prema ljudima. S druge pak strane Marijina prisutnost nije u njemu umanjivala osjećaj za Boga, kao niti stav pravednosti koji je u njemu postojao, već naprotiv, Marija je u njemu to učvršćivala. Marija koja je i sama bila sva usmjerena prema Bogu i koja ga je tako živo i neposredno doživljavala, u Josipu je samo mogla uvećati osjećaj za Božju prisutnost i pridonijeti njegovu intenzivnijem iskustvu. Ako je Josip kao pravednik stremio prema većem zajedništvu s Bogom, Marija ga nije onemogućila u stremljenjima njegove duše, već ih je samo povećavala.

Marija koja je s Bogom imala posebno snažno i čvrsto zajedništvo, Josipu je bila zacijelo dodatni poticaj na putu pravednosti koje jedino može biti plod zajedništva s Bogom. Ako itko, onda je ona u njemu mogla i prepoznati i cijeniti pravednika, ali i poticati ga dodatno na posvemašnju vjernost Gospodinu, jer je vjernost Bogu bila istinski cilj svakog pravednika. Zato ako prorok Izajia pjeva da je 'put pravednikov prav i da Bog ravni stazu pravednome' (26,7), onda možemo reći da je Josipu dodatno poravnao put pravednosti u trenutku kad mu je dao Mariju za duhovni dar koji je on imao prihvati u odgovornosti.

Potpuno predan Božjem planu

Upoznavši Mariju koja je bila milosti puna, Josip je i sam preko nje imao izljev Božje milosti na sebe i svoj život. Mogao je osjetiti da je ona žena koja razmišlja do kraja u skladu s Bogom, pa i onda kad se ljudima moglo činiti da je čudna i neobična, jer se ne brine oko toga kako se udati i imati obitelj i djecu, već se prvenstveno brine za duhovni i molitveni život zajedništva s Bogom. Nije mu bilo nepoznato da je njezino mišljenje sasvim različito od mišljenja uvriježenoga u puku, ali nije ga zbog toga odbacivao, već ga je uzimamo s još većom ozbiljnošću. Osjećajući da je vodi sasvim ispravna nadnaravna motivacija, Josip se i sam dao na put takvog traženja i duhovnoga iskustva.

Zato mu je ona vrlo lako mogla predočiti da je izbor djevičanstva sasvim u skladu s voljom i biti Božjom. Promatraljući nju razumijevao je što znači Bogu se potpuno posvetiti, te tako nadići svaki zemaljski osjećaj, ograničenje ili sponu. I nije mu bilo teško ne samo razumjeti, već i oduševiti se za Božji naum s ljudima, te dati i vlastiti pristanak na Božje planove, pa i onda kad je to od njega također iziskivalo veliku žrtvu i odricanje. U duhu toga smatrao je da mu je časna dužnost zaštiti jednu takvu dušu koja je zračila Bogom i koja je oduševljeno svjedočila o njemu. I njemu samom, upoznajući Mariju, postalo je nebitno što će ljudi misliti i reći o njemu i njegovoj ‘nenormalnosti’, što će ga kasnije sažalijevati jer će biti bez poroda, možda ga čak držati i grješnikom, jer neće znati poradi čega i kako se opredijelio za život s Marijom. Njemu je doista bilo jedino važno

da zaštiti tu svetu Božju dušu i omogući joj da pred Bogom živi sveto sukladno svim nadahnućima Duha Božjega, te je dobro znao kako je sveto poslanje pred Bogom primio. A on sam od zajedništva s Marijom uživao je plodove tog istog Duha kojim je ona bila ispunjena. Riječ je o miru i milosti, ljubavi i svetosti, čime je ona zračila i što se prenosilo i na nj u svim okolnostima života i bez obzira na tegobe kroz koje je morao proći. Živeći u njezinoj blizini još više je otkrivao što je istinski život u Bogu, te kako ga treba živjeti u neponovljivom predanju i vjernosti, kako je Marija činila. S njom koja se je predavala Bogu kao ponizna službenica Božja i sam je bio zahvaćen tim iskustvom i podložio mu se i sam potpuno predan vršiti volju Božju.

Marija ga je doista vodila bliže Bogu, do one neizrecive blizine da ga je kao čovjeka učinila povlaštenim svjedokom utjelovljenja Sina Božjega, te njegovim hraniteljem na zemlji. Pristajući s njime podijeliti svoje duhovno iskustvo, Marija mu je iskazala izuzetnu čast, što je on i prihvatio u posvemašnjoj poniznosti i odgovornosti pred Bogom služeći njoj i Sinu Božjemu. Tako mu je po Mariji i sam Bog bio bliži i doživljavao ga je sve intenzivnije, izravnije i prisnije dok nije i samoga Sina Božjega primio u svoje naručje kao najveću dragocjenost za koju je cijeli svoj život živio i doživio u punini već za ovoga života. Nakon toga je i sam bio nagrađen onom vječnom slavom u kojoj je mogao kasnije promatrati Mariju uznesenu tijelom i dušom u vječnom nebeskom kraljevstvu Sina Božjega kojemu je on na zemlji služio kao poočim.

Ivan Bodrožić , <https://www.vjeraidjela.com/>

Sveti Josip

zaštitnik i zagovornik hrvatskoga naroda

Hrvatski Sabor izabrao je 9. i 10. lipnja 1687. svetog Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva odnosno hrvatskog naroda, a na 37. plenarnom zasjedanju Hrvatske Biskupske Konferencije održanom u Biskupskom ordinarijatu u Šibeniku od 5. do 7. studenoga 2008. Sveti Josip proglašen je glavnim zaštitnikom Hrvatske.

Hrvatski Sabor izabrao je 9. i 10. lipnja 1687. svetog Josipa za nebeskog zaštitnika Hrvatskog Kraljevstva odnosno hrvatskog naroda, prenosi Župa sv. Josipa, Trešnjevka – Zagreb. U Protokolu Hrvatskog Sabora od 9. i 10. lipnja 1687. nalazi se na latinskom jeziku ovaj tekst: "Sveti Josip, Krista Spasitelja vjerni hranitelj, Djevice Bogorodice djevičanski zaručnik, za posebnog zaštitnika Kraljevine Hrvatske u Državnom saboru godine 1687. od redova i staleža jednoglasno je odabran."

U svom pismu od 16. siječnja 1940. hrvatsko-slavonski metropolit i zagrebački nadbiskup, bl. kardinal Alojzije Stepinac obavještava vjernike:

"Udovoljavajući mnogim molbama katoličkih vjernika da se blagdan sv. Josipa podigne na zapovjedni blagdan za sve biskupije Kraljevine Jugoslavije, katolički biskupi Kraljevine Jugoslavije obratili su se Svetoj Stolici... Sv. Stolica je reskriptom Sveće Kongregacije Koncila od 20. studenog 1939. uvažila molbu."

Naša Biskupska konferencija na svom proljetnom zasjedanju 1972. "...stala je na stanovište da je odluka Hrvatskog Sabora iz 1687., kojom se sv. Josip proglašuje nebeskim zaštitnikom Hrvatskog Kraljevstva, i sada na snazi, jer Sabor nije imao u vidu apstraktno Hrvatsko Kraljevstvo, nego hrvatski narod, koji nadživljuje sve peripetije oko svoga suvereniteta. To je proglašenje na prijedlog zagrebačkog biskupa Martina Borkovića bilo pravovaljano sa svjetovne i crkvene strane, i kasnije nije nikada osporeno."

Kardinal Franjo Kuharić 19. ožujka 1987. proglašio je Godinu svetog Josipa. U Nacionalnom svetištu sv. Josipa u Karlovcu 19. ožujka 1988. tom prigodom sastavio je i molio molitvu sv. Josipu za domovinu. Na nama je, danas, da ovaj čin našega Sabora provedemo u djelo na najveću vlastitu korist i korist čitave naše domovine.

Opravdano bi se moglo očekivati, da će svaki svjesni vjernik naše domovine, svake godine barem jedanput izvršiti jednu trodnevnicu u čast svetom Josipu za Domovinu i tako pružiti svoj doprinos obveze za opću dobrobit hrvatskog naroda. Prikladni dani za ovu trodnevnicu jesu od 8. do 10. lipnja jer je tih dana Sabor donio spomenutu odluku, ili od 16. do 18. ožujka, dakle prije svetkovine sv. Josipa ili prije blagdana sv. Josipa Radnika, od 28. do 30. travnja.

Na 37. plenarnom zasjedanju Hrvatske Biskupske Konferencije održanom u Biskupskom ordinarijatu u Šibeniku od 5. do 7. studenoga 2008. Sveti Josip proglašen je glavnim zaštitnikom Hrvatske.

Mnogi crkveni redovi i družbe, i muški i ženski, natječu se u štovanju i zazivanju sv. Josipa. Zazivaju ga kao zaštitnika duhovnoga života, ali i kao velikog pomoćnika u vremenitim potrebama. Postoje i brojne bratovštine sv. Josipa te razna glasila koja šire njegovu slavu. Kod nas su u Zagrebu sestre milosrdnice dugo godina, sve do 1945., izdavale Glasnik sv. Josipa.

Sve to i još mnogo drugo ovdje nespomenuto i nenabrojeno, uz brojne knjige o sv. Josipu, svjedoči kako je taj mili svetac drag kršćanskom srcu. Drag nam je jer je od svih smrtnika bio najbliži Isusu i

Mariji, drag nam je zbog svoje vjernosti i tihog služenja otajstvu spasenja.

Crkva, osobito u novije vrijeme, ima veliko pouzdanje u njega te mu se utječe u raznim velikim potrebama. Očito je da je sam Bog htio proslaviti svoga poniznog, tihog i poslušnog slugu. On je dostoјno ispunio svoje životno poslanje i kao takav zасlužuje i naše povjerenje i udivljenje.

Jedna od najstarijih crkvi u Hrvatskoj koja je posvećena sv. Josipu je u župi Bednja u Hrvatskom Zagorju, a nalazi se u jednom od najmanjih mjesta u Hrvatskoj, u Varaždinskoj biskupiji, stoji na Facebook stranici Zagovorna mreža. Jedna od zanimljivosti je da je izgrađena 1689. samo dvije godine nakon proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Hrvatskog kraljevstva.

Graditelj crkvice je po svemu sudeći potekao i plemićke loze Draškovića koji je na dostojanstven način proslavio odluku Hrvatskog Sabora te danas imamo crkvu na čast i slavu Svetom Josipu kao spomen kroz vjekove. Crkvica je izgrađena po tradiciji starije gradnje, s baroknim inventarom. Glavni oltar posvećen je sv. Josipu, bočni oltar sv. Martinu biskupu, a ističu se još propovjedaonica i prenosivi kip Gospe Karmelske. Zanimljive su i drvene stepenice na kor, koje su djelo starih domaćih drvodjelja, po uzoru na sv. Josipa.

Mali vjeronaučni leksikon

Obred

Obred (ritual), ustaljene geste, čini i verbalni obrasci kojima čovjek izražava svoj odnos prema svetomu.

U arhaičnim religijama animističkoga i politeističkoga tipa obredi su imali značajno mjesto te su se isprepletali s društvenom ceremonijom i magijskim činima. Kada su te religije izumrle, pojedini obredi (badnjak, ivanjski krjesovi, jurjevdanske svečanosti) prešli su u folklor i običaje.

U Starom zavjetu obrednik ima naglašeniju ulogu u mojsijevsko-svećeničkoj tradiciji, a umjereniju u proročkoj struji.

U židovstvu se starozavjetni obrednik prilagođuje sinagogalnomu tipu vjerske zajednice, čuvajući napetost između legalističkoga i proročkoga načela.

U Novom zavjetu obredu je dano mjesto u skladu s unutarnjim stajalištem (vjera, nada i ljubav). Tako krštenje prepostavlja vjeru, a sudjelovanje u euharistiji ljubav prema Bogu i bližnjemu.

U kršćanstvu, antička i ranosrednjovjekovna Crkva upotrebljavala je obred u sakramentima i liturgiji.

Pravoslavlje i katolicizam nastavljaju tu praksu, proširujući obred i na pučke izvanliturgijske pobožnosti.

U protestantizmu, koji naglašava proročko, etičko načelo u kršćanskoj religiji, obrednik je znatno reducirana, premda ne dokinut.

U islamu je obrednik reducirana, ali ipak prisutan i strogo formaliziran (klanjanje, sunet, obredno umivanje).

U istočnjačkim religijama (hinduizam, budizam, daoizam i konfucijanizam), koje su uglavnom mističnoga tipa, obredu pripada značajno mjesto, osobito u pučkim oblicima tih religija. Obrednik je reducirana i relativiziran u prvotnom budizmu, gdje je naglasak bio na unutarnjem iskustvu i prosvjetljenju.

Potpuni oprost u korizmi

Križni put

Podjeljuje se potpuni oprost vjerniku koji obavi pobožnost križnog puta.

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 62.)

Pobožnost križnog puta treba obaviti pred zakonito postavljenim postajama križnog puta. Treba se premještati od jedne postaje do druge.

Ako se pobožnost obavlja javno pa se ne mogu svi okupljeni premještati s održanjem reda, dovoljno je da pojedinim postajama pristupi onaj tko predmoli dok drugi ostaju na svojim mjestima.

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 63.)

Podjeljuje se potpuni oprost vjerniku koji u korizmene petke nakon pričesti pred likom raspetog Isusa u cijelosti izmoli molitvu „**Evo, moj dobri i preslatki Isuse**“.

Evo, moj dobri i preslatki Isuse, pred licem tvojim bacam se na koljena i s najvećim žarom srca molim te i zaklinjem: daj mi u srce utisni živa čuvstva vjere, ufanja i ljubavi te pravu pokoru za grijeha moje i čvrstu odluku da ih popravim. To molim promatrujući u sebi i gledajući u pameti tvojih pet rana i imajući pred očima ono što prorok David reče o tebi, dobri Isuse: "Probodoše mi ruke i noge, prebrojiše mi sve kosti".

(Priručnik o oprostima, odredbe i povlastice, Verbum, Split, 2015., str. 58.)

Što je potrebno ako želim zadobiti potpuni oprost?

1. Sakramentalna isповјед

(Nije potrebna ako je osoba u posvetnoj milosti tj. ako nema teških grijeha.)

2. Euharistijska pričest

3. Molitva na nakanu svetog oca

(Na nakanu sv. oca izmoliti Oče naš i Zdravo Marijo ili bilo koju drugu molitvu prema vlastitoj pobožnosti.)

4. Učiniti propisano djelo.

(Npr. Pobožnost križnog puta...)

5. Namijeniti (pričazati) potpuni oprost (za sebe ili za pokojnika).

NAŠI POKOJNI

MLADEN JERKO,

MUP, Varaždin, 17. ožujka 1995.

MARIO KOLIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Novo Selo Palanječko, 18. ožujka 1992.

DALIBOR LAGATOR,

PU vukovarsko - srijemska, Vinkovci, 23. ožujka 1992.

DRAGO BORŠIĆ,

PU osječko - baranjska, 23. ožujka 1993.

POČIVALI U MIRU